

1. fejezet

Általánosan elfogadott igazság, hogy egy vagyonos, ám nőtlen fiatalembernek mindenképp asszonyra van szüksége.

Ez az igazság oly mértékben rögzült már a lányos családok gondolkodásába, hogy amint egy ilyen férfiú megjelenik a szomszédságukban, az első perctől úgy tekintenek rá, mint valamelyik lánygyermekük jogos tulajdonára, bármilyen kevésbé is ismerik a férfi érzéseit.

- Drága Mr. Bennet - szólt egy napon Mrs. Bennet a férjéhez -, hallotta, hogy végre bérlőt találtak a Netherfield Parkra?

- Nem - vetette oda kurtán Mr. Bennet.

- Pedig így történt - folytatta az asszony. - Mrs. Long nemrég itt járt, és mindent elmesélt.

Mr. Bennet ezt válasza sem méltatta.

- És nem is érdekl, ki vette ki a kastélyt? - folytatta a feleség türelmetlenül.

- Űgyis el akarja mondani, így semmi kifogásom az ellen, hogy meghallgassam.

Nem is kellett ennél több biztatás:

- Ugyan, kedvesem, hisz tudnia kell róla. Mrs. Long azt mondja, hogy Netherfieldet egy igen vagyonos észak-angliai fiatalember vette bérbe. Hétfőn érkezett négylovas hintón, hogy megnézze, és olyannyira megtetszett neki, hogy azon nyomban meg is egyezett Mr. Morisszal, és már Mihály-nap előtt birtokba fogja venni. A következő hét végéig már a személyzet egy része is megérkezik.

- És hogy hívják?

- Bingleynek.

- Házasember vagy nőtlen?

- Ó! Nőtlen, kedvesem, ez egészen biztos! Nagy vagyonnal rendelkező nőtlen férfiú. Évi négy- vagy ötezer fontról van szó. Micsoda szerencsés fordulat ez a leányainknak.

- Mégis miért? Ez hogy érinti őket?

- Drága Mr. Bennet - hüledezett az asszony -, hogy lehet ennyire nehézkes? Hiszen tudnia kell, arra gondolok, hogy az egyikük férjhez fog menni hozzá.

- Ezért költözik ide?

- Ezért? Csacsiság, hogy mondhat ilyet? De könnyen meglehet, hogy szerelembe esik valamelyikkel, épp ezért amint megérkezik, önnek haladéktalanul meg kell látogatnia.

- Semmi okát nem látom. Ön és a lányok természetesen mehetnek, sőt akár egyedül is átküldheti őket, ami talán még jobb is lenne, mivel ön éppolyan szépség, mint bármelyikük, és még a végén ön csavarná el Mr. Bingley fejét.

- Kedvesem, ön hízeleg... Annak idején nekem is bőven kijutott a szépségből, ám ma már nem tartom magam különösebben érdekesnek. Amikor egy nőnek felnőtt leányai vannak, nem foglalkozhat annyit a saját szépségével.

- Mire ez bekövetkezik, alig maradt abból a hajdani szépségből annyi, amivel érdemes lenne foglalkozni.

- De kedvesem, csakugyan vizitelnie kellene Mr. Bingleynél, amikor megérkezik.

- Biztosíthatom, másra sem vágyom.

- De gondoljon a leányaira! Micsoda lehetőség lenne valamelyiküknek... Sir William és Lady Lucas már eldöntötték, hogy átkocsiznak, csak és kizárólag ez ügyben, mert mint tudja, nem szokásuk meglátogatni az újonnan érkezőket. Mindenképp el kell mennie, hiszen amíg nem teszi meg, addig mi semmiképp sem állíthatunk be.

6 - Ön túl sokat aggodalmaskodik, meg kell hagynom. Mr. Bingley minden bizonnyal örülni fog önnek, írok is pár sort, amit átadhat neki, amelyben kifejezem, mily szívesen adom beleegyezésem, hogy elvegye bármelyik lányom, válasszon bátran szíve szerint, de mindenképp muszáj szólnom pár jó szót drága kis Lizzyem érdekében.

- Kérem, ne tegyen semmi ilyesmit! Lizzy egy cseppet sem különb a többiekénél, és biztos vagyok benne, fele annyira sem olyan szép, mint Jane, és fele annyira sem olyan jó kedélyű, mint Lydia. Ön mégis mindig őt részesíti előnyben.

- Egyiket sem lehet nagyon miért ajánlgatni... Mind ostoba és tudatlan. Lizzy azonban sokkal gyorsabb eszű, mint a leánytestvérei.

- Mr. Bennet, hogyan beszélhet ilyen lekezelően a saját gyermekeiről? Látom, örömmel bosszant. Soha nincs tekintettel szegény idegeimre.

- Félreért, kedvesem. Minden tiszteletem az ön idegeié. Hisz régi barátaim. Legalább húsz éve emlegeti őket előszeretettel nap mint nap.

- Ó, önnek fogalma sincs, mennyit szenvedek!

- Mégis szívből remélem, hogy hamarosan felépül, és számos, évi négyezer fontnyi jövedelemmel büszkélkedő fiatalember érkezését fogja még látni.

- Semmi hasznunk nem származik belőle, még ha húsz ilyen bér-lő jön is, mivel ön nem látogatja meg őket.

- Szavamon foghat, kedvesem, amint húszan lesznek, mindet meglátogatom.

Mr. Bennet egyszerre volt gyors gondolkodású, szarkasztikus humorú, visszafogott és szeszélyes, olyannyira, hogy huszonhárom évnyi tapasztalat sem volt elég ahhoz, hogy a felesége kiismerje a természetét. Mrs. Bennet szellemi képességei közel sem voltak ennyire kifinomultak. Lassú felfogású, szerény tudású, hullámzó kedélyű asszony volt. Ha elégedetlen volt valamivel, mindig bebeszélte magának, hogy ideges. Élete célja az volt, hogy kiházasítsa a lányait, örömét pedig a szomszédolásban és a pletykálkodásban lelte.